

ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

ISSN 1310-8654

БРОЙ 6 ГОДИНА XVI 2007 г.

ЦЕНА 0,50 ЛВ.

В БРОЯ

Брус Бътлър -
сп. *Adventist Review*
АДВЕНТИСТИТЕ
И ГЛОБАЛНОТО
ЗАТОПЛЯНЕ

Четете на стр. 2

минало,
бъдеще,
вечност

Дълги години, след като станал църковен член, мислех, че зад амбона стои супермен, а не човек. Мислех, че това е съществуване, което само външно прилича на нас, но иначе няма никога от проблемите на обикновените хора. Знае всичко, не може да залитне в крайност, не се изкушава от нищо, няма и моментно съмнение, свързано с вярата си. *Продължава на стр. 4*

Първата по рога си конференция в Европа събра деца от цяла България на празник на духовността. По същото време адвентните пастори, които вече са пенсионери, празнуваха 114 години от присъствието на адвентен проповедник у нас. С тях разбрахме как Бог е водил църквата, за да могат децата да празнуват днес.

на СЦАСД, пастор Никола Левтеров. - Гледайки своята история и цялата Библия, виждаме, че Бог винаги намира хора, с които да си служи."

Рачко Ябанджиев спорил гръзко с полковника, когато го разпитвали в затвора. След години се срещнали отново. На Иван Демирев дори учители, обез-

Въпреки трудностите задачата да отидат до целия свят не ги оставяла спокойни. Атанас Гроздев провел библиейски курс на група учители, които можели да отделят време само през коледната ваканция. Слушали и записвали по няколко часа на ден. Години по-късно синът на един от тях, момче тогава, му се обади. Васил Тончев с чувство за хумор казва, че е станал големец и вече ходи с бодигардове (две патерици)... Но използва случаите да свидетелства, които Бог му дава сега - в болници и санаториуми и като пише своите спомени.

"Йоан на остров Патмос се страхуваше за бъдещето на църквата - каза пастор Цанко Митев, секретар на СЦАСД, - но

През май празнуваха най-младите и най-старите

С натежала походка и превити рамене пенсионерите пастори и техните съпруги разказваха за времената, когато единствената задача пред църквата е била „да устои“. А единствената задача пред тях като лидери е била: „Да остана верен на мисията си“.

Гърбиците и болестите ли са цената, която са заплатили за дълголетие да следват убежденията си във времето на комунизъм и атеизъм? Не! Такъв е животът в своя залез. Това е съдбата на всички - и колко по-добре е да си достигнал дотам като тях - достойно!

„Стените, между които сме събрани днес, помнят времето на обиски от тавана до мазето“ - разказа пастор Димитър Киров, на 97 години.

„Когато ни интернираха и не трябваше да напускаме града, тайно ходехме да проповядваме и да кръщаваме“ - спомня си с плам Александър Маринов. Той е на 82 години и обикаля църквите и го днес. В края на тържеството, сред морето от празни сгървени пейки, се виждаха две глави - неговата и на мъж, когото той бе намерил незнайно как сред множеството гости. Старият пастор му обясняваше библиейски стихове.

В България има адвентни проповедници от 114 години. Първи е българинът Попов, дошъл от САЩ през 1894 г. Точно 191 души са работили за по-дълго или по-кратко оттогава до днес. „Това е множество от хора с различни способности, темпераменти, идеи, силни страни и слабости - каза по време на проповедта си председателят

силен от доводите, казвали „да отиде на Луната“, за да развие своите философии. Тези хора са водили истински спор. Такъв, че противниците им да се откажат. Днес ние искаме не да спорим, а да комуникираме с любов с невярващите. Не обичаме спора само за да надвием. Търсим други начини, за да ги убедим. Но кой може да каже, че за онова време те не са били правилните хора с точната реакция? Повечето образовани, умни, с добри професии, които оставили, за да служат „на най-святата служба на земята - пасторската“, както каза бившият председател на СЦАСД Азот Тахмисян.

Едмил Маринов три пъти започнал ново живота си след успешна кариера - като зъболекар, музикант и пастор. Несъобразителен и вътрешно противоречив, своята роля за времето си вероятно е изиграл и Пейчо Харбов. „Цял живот бях пастор, но исках да съм нещо друго - има смелост да сподели пред всички мой - и така изубих живота си. Но ако не бях с Бога, щях да го пропиляя още повече.“ Той сподели своята мъка и визия за църквата днес. „Правим атракция, реклама, която често разваляме после, защото не се стараем Божията любов да бъде в нас - каза той. - Защо понякога нямаме тази сплотеност и единство, както в по-трудни времена?“

Бог му показа, че трябва да се радва.“

Затова беше и празникът - да се зарадваме и „да изразим своята признателност и уважение към тези, които са посветили живота си на най-великата кауза - спасението на човеци“, сподели организаторът на празника пастор Георги Чакъров.

В края най-възрастният пастор Димитър Киров предаде запалена факла на студент от адвентния колеж „Стефан Константинов“. Така бе изразена вярата, че огънят, запален преди 114 години, ще продължи да гори и в бъдеще. Всички почувствахме, че Бог се грижи за църквата си. Но с какви по-конкретни цели можем да достигнем до това бъдеще?

Повече по темата четете на стр. 4